

EXORCISTA

**ELIAS
VELLA**

Diabol sa nás bojí

Inšpirujúci

EXORCISTA ELIAS VELLA

Diabol sa nás bojí

(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

EXORCISTA
**ELIAS
VELLA**

Diabol sa nás bojí

EXORCISTA ELIAS VELLA

Diabol sa nás bojí

(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

© **BeneMedia**

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Spoluautor a redakčné spracovanie © Martin Ližičiar

Tlmočenie a preklad © Mgr. Petra Babulíková

Fotografie © Ing. Matúš Hasiľ

Jazyková korektúra © Mgr. Zuzana Vandáková

Odborná spolupráca © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s.r.o.

Prvé vydanie (2018)

160+8 strán

ISBN 978-80-972587-9-5

*Diabol sa nás bojí, pretože sme Božie deti, a teda
aj dedičia neba. Máme v rukách silné zbrane -
Eucharistiu, sviatosť zmierenia, Máriu, kríž
či Ježišovu krv, ktorými môžeme proti nemu
bojovať. Z nich má obrovský strach.*

OBSAH

1. Mám radostné srdce, aj keď som zažil utrpenie
– II –
2. Bol som skeptický, či diabol existuje
– 21 –
3. Pri modlitbe viac počúvajme, ako hovorme
– 33 –
4. Každý z nás je zranený
– 45 –
5. Mária je Božie umelecké dielo
– 57 –
6. Mária nemá nahradiť Ježiša, ale privádzať k nemu
– 67 –
7. Ak je Ježiš uprostred rodiny, zvládne všetko
– 75 –
8. Diabol je porazený, no nedokáže prestať bojovať
– 89 –
9. Negatívny postoj k životu je pôdou pre Zlého
– 103 –
10. Som za Krista, alebo som proti nemu?
– 119 –
11. Berieme Eucharistiu za samozrejmosť
– 131 –
12. Opalovať sa pred Ježišom v Eucharistii
– 143 –

1.

**Mám radostné
srdce, aj keď som
zažil utrpenie**

*Mám všetko, a zároveň nevlastním nič.
Každý deň spím v inej posteli, jem rôzne jedlá
v rôznych mestách sveta. Nič mi teda nechýba,
no súčasne nič nevlastním. Nie som však
bezdomovec, ale Boží syn.*

Kto je Elias Vella? V jednom svedectve zdôrazňujete, že ste predovšetkým veľký hriešnik...

Kto si neuvedomuje, že je hriešnik, nemôže veriť v to, že existuje hriech. Všetci sme totiž hriešnici a všetci potrebujeme Božie odpustenie. Preto je to pre mňa veľmi dôležité označenie.

Ak ktokoľvek evanjelizuje, no prezentuje pritom iba sám seba a robí zo seba guru pre ostatných, nedokáže sa dotýkať ľudských srdiec. Realitou teda je, že potrebujeme Božie odpustenie – aj vo Svätom písme sa píše, že i dokonalý človek zhreší sedemkrát za deň... Denne môžeme hrešiť proti trpezlivosti, láskavosti či vernosti.

Preto nemôžem na prvom mieste prezentovať sám seba inak ako tak, že som predovšetkým veľký hriešnik.

Kým ešte ste?

Som františkán minorita a hoci bol môj život poznačený utrpením, mám radostné srdce. A ak má človek vo svojom srdci radosť, je úplne prirodzené, že ju túži odovzdávať aj ostatným. Odnepamäti je mojou túžbou rôznymi spôsobmi pomáhať ľuďom. Chcel som evanjelizovať, poskytovať poradenstvo, modliť sa za oslobodenie druhých či za ich uzdravenie.

Ak sa ma niekto opýta, ako by som opísal sám seba, odpoviem, že som Božím synom, synom Boha. A ak chce niekto vedieť, či mám nejakú farnosť, hovorím, že mojou farnosťou je celý svet. Nemám žiadne stabilné zázemie, pretože cestujem z miesta na miesto. A v tomto prežívam svoju františkánsku chudobu.

Ako to myslíte?

Mám všetko, a zároveň nevlastním nič. (úsmev) Každý deň spím v inej posteli, jem rôzne jedlá v rôznych mestách sveta. Nič mi teda nechýba, no súčasne nič nevlastním. Nie som však bezdomovec, ale Boží syn. Som misionár, ktorý evanjelizuje.

Kde sa cítite ako doma?

V našej františkánskej komunite medzi mojimi bratmi, hoci tam netrávim veľa času. A to ma mrzí. Dobre sa však cítim na celom svete, keď som medzi svojimi bratmi a sestrami vo viere.

Narodili ste sa na Malte. Bolo vo vašom detstve niečo, čo vás nasmerovalo na vašu životnú púť?

Ako malý chlapec som veľmi rád miništroval. Moja farnosť bola františkánska a cítil som sa v nej prijatý. Mal som rád miestnych františkánov, oni mali radi mňa a to bol prvý záblesk, sympatia k tejto reholi.

Keď som medzi nich vstúpil do formácie a začal štúdiá, ani vo sne mi nenapadlo, že by som raz cestoval po celom svete a evanjelizoval druhých ako misionár.

Aké boli vaše predstavy a túžby?

Vždy som chcel robiť pastoračnú činnosť, byť medzi ľuďmi. Poslali ma na štúdiá do Ríma a po nich mi ponúkli prácu na univerzite, aby som učil o spiritualite laikov. Odmietol som to, pretože som mal pred očami pastoráciu: byť vonku, stretávať sa s ľuďmi. Netúžil som prežiť roky za i pred lavicou – musel by som sa sám vzdelávať a vyučovať svojich študentov.

Splnila sa táto vaša túžba?

Veľmi nie, pretože som po návrate na Maltu dvadsaťštyri rokov pripravoval študentov teológie na kňazstvo. Mal som však popritom množstvo pastoračných aktivít. Stále som však ani netušil, že by som mal byť misionárom.

Kedy sa to zmenilo?

Jedného dňa som dostal ponuku ísť kázať o Cirkvi na taliansku Sicíliu. Bola to pre mňa vzrušujúca výzva – musel som opustiť svoj ostrov, svoju komunitu a komunikovať v cudzom jazyku. A práve to bol začiatok všetkých pozvaní do celého sveta a v tomto okamihu sa začalo moje poslanie misionára. Odvtedy cestujem po všetkých piatich kontinentoch sveta.

Chcem však zdôrazniť, že nikdy nejdem tam, kde ma nevolajú. Ak niekam vycestujem, musím si byť istý, že ma tam volá Boh a on chce, aby som tú krajinu navštívil. Ak by som sa pozval sám, nebol by som si celkom istý, či je to aj jeho túžba. Preto som nikdy nebol tam, odkiaľ by neprišla pozvánka.

Kedy prišlo prvé pozvanie do našej krajiny – na Slovensko?

Na Malte sa raz zúčastnila na jedných duchovných cvičeniach istá pani z Česka a práve ona mi navrhla: „Čo by ste povedali na to, keby ste prišli na desať dní k nám do Česka? Mohli by ste urobiť niekoľko seminárov, na ktorých by ste kázali seminaristom o okultizme.“ Odpovedal som jej: „Dobre, pokúsim sa prísť!“ To boli pootvorené dvere do našej krajiny.

A práve na jednom z českých seminárov som stretol človeka zo Slovenska, ktorý ma pozval k vám. Začal som dostávať

pozvánky do Česka i Slovenska a takto sa začali semináre aj vo vašej krajine.

Stále však vravím, že keď sa raz stretnem s Pánom, moja prvá otázka na neho bude: „Pane, prečo si ma poslal práve na Slovensko a do Česka?“

Prečo práve táto otázka? (úsmev)

Ak by som si sám vyberal krajinu, nikdy by som k vám neprišiel. Nikdy by som necestoval do krajiny, ktorej jazyk nepoznám. Na miesta, o ktorých neviem absolútne nič. Ak by som si vyberal sám, rozhodol by som sa pre Taliansko alebo krajinu, kde sa hovorí po taliansky, lebo taliančinu poznám. Alebo by som vycestoval tam, kde sa používa angličtina, ktorú ovládam. U vás neustále potrebujem tlmočníka. Božie plány sú často veľmi čudné. (úsmev) Nelutujem však, že k vám chodím, som medzi vami šťastný, ale vo vlastnej logike by som si vás nevybral.

Naučili ste sa za tie roky niečo po slovensky?

Niečo viem, ale nemôžem povedať, že by som vám rozumel. Jedno z prvých slov, ktoré som vedel, bolo slovo „strach“. Je to možno zvláštne, ale toto slovo používajú takmer všetci, ktorí sa so mnou stretávajú. Veľmi rýchlo som spoznal aj slovo „manžel“. (úsmev)

Netúžili ste niekedy naučiť sa náš jazyk?

Nie. Vysvetlím vám prečo – lebo necestujem len na Slovensko. Ak prídem do Brazílie, spýtajú sa ma: „Páter, prečo ste sa ne-

naučili po portugalsky?“ Rovnako v Nemecku: „Nechceli by ste ovládať nemčinu?“

Cestujem na toľko rôznych miest, s toľkými rôznymi jazykmi, že som sám zmätený. A už vôbec by som si nevedel vybrať, ktoré by som sa mal naučiť.

Akých ľudí ste našli na Slovensku a v Českej republike?

Často sa ma to pýtajú. Napríklad, čo si myslím o vašej nábožnosti. A moja odpoveď znie vždy rovnako: „Nemôžem a neviem na to odpovedať.“

Prečo?

Keď sa u vás organizujú semináre, sú vždy preplnené. Stretávam na nich len samých dobrých ľudí. Ak by som mal odpovedať podľa svojej skúsenosti, musel by som uviesť, že všetci Slováci a Česi sú svätí ľudia. (smiech) Nevravím, že nie ste, ale zrejme nie všetci v celej krajine. Mám o vás veľmi peknú predstavu. Našiel som tu mnohých, ktorí sú hladní po Bohu.

Nie je práve tento hlad tým, čo nás odlišuje?

Áno, je to pravda. Takýchto „hladných“ ľudí nenájdem v každej krajine. V Belgicku, Anglicku či Nemecku nie je mnoho ľudí, ktorí takto túžia po Bohu. Ak sa prihlási na seminár v Nemecku štyridsať účastníkov, je to obrovský úspech. Na Slovensku by išlo o „prepadák“, pretože tu je vždy minimálne sto ľudí.

Aký to má, podľa vás, dôvod?